

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. NO. 2
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Săm. 610.
13 Ianuarie 1940

PROBLEMA PSALMULUI 73

de I. COCUȚ

Asaf, care a scris acest Psalm, a avut o mare întrebare pe inițială sa. El era om credincios. De dimineată, până seara își spăla mâinile în nevinovăție” și își trăta neîncetat inima. Se trucea ceas cu ceas și zi cu zi să trăiască după voia lui Dumnezeu. Dorința sa cea mai înaltă era să placă Domnului în totul și face.

Totuși viața lui Asaf era grea. În trecea zi fără să primească ovituri dureroase. Cum se scula dimineată, suferința în mai multe forme venea peste el. Inima sa era tulburată și el se întreba: de ce Doamne, de ce eu, servul tău, rebue să sufăr atâta? Am învățat că ești bun și îndurător, Doamne; de ce atunci nu-mi ușurezi soarta, de ce nu-mi înlătur suferințele ca viața să-mi fie mai liniștită și mai lipsită de durere. Dar rugăciunea nu era zălarnică. Suferința era partea lui în viață.

Mintea lui rămânea și mai încurcată în urma unui alt fapt. În jurul său erau mulți oameni „răi” și „nosocotiți”, care aveau mândria ca salbă, și asuprirea ca haină. Ei, batjocoreau pe Dumnezeu și nedreptăteau pe oameni. Totuși acești oameni erau fericiți, li se bulbucau ochii de grăsimă, aveau mai mult decât le dorea inima. Își măreau bogăția, n'aveau parte de suferințele oamenilor și până și moartea le era ușoară. Văzându-i, Asaf se întreba din nou: de ce, Doamne, cruti pe acei păcătoși și pe mine mă pedepsești în fiecare dimineată? De ce?

De bună seamă mulți credincioși și-au pus aceeași întrebare în mijlocul suferințelor grele prin care au trecut.

Iată-l pe Iov! Om bun și drept înaintea lui Dumnezeu. Satana îl

cere să-l lovească și să-l chinuiească așa de mult încât numai viața să rămână în el. Și Dumnezeu îl dă pe mâna Diavolului. De ce l-a dat? Veți spune: ca să-l încerce. Dar oare n'a știut Dumnezeu ce are să facă Iov? A știut. De ce l-a dat atunci?

Sau priviți la apostolul Pavel! Dumnezeu l-a chemat la cel mai greu lucru. Să meargă din oraș în oraș, din țară în țară, din continent în continent și din închisoare în închisoare, ducând pretutindeni făclia Evangheliei în întunerecul unei lumi păgâne. Grevități fără număr erau în calea lui. Totuși Dumnezeu a lăsat o boală în corpul lui Pavel. Noi nu știm ce boală a avut Pavel, dar știm că durerea lui a fost așa de mare încât el a mers de mai multe ori la Dumnezeu și l-a rugat să-l scape de ea. Dar, — lucru ciudat, — Dumnezeu nu l-a ascultat ci a lăsat suferința mai departe în trupul său. De ce? N'a iubit Dumnezeu pe Pavel? Se poate închipui așa ceva? De mii de ori nu.

Și numărul celor ce au mers pe această cale a durerii, e nesfârșit.

Asaf spune că n'a priceput acest lucru până a intrat în locul cel sfânt al lui Dumnezeu. Să intrăm și noi în el, ca să aflăm taina cea mare a suferinței. Aici Asaf a găsit că suferința lui l-a învățat să nu-și găsească fericirea decât în Dumnezeu. El a spus atunci: „Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu: pe Domnul Dumnezeu îl fac locul meu de adăpost”.

Suferința a venit pe pământ adusă de păcat. Dar Dumnezeu, prin harul Său, a prefăcut-o într'un instrument sfânt. Prin suferință oamenii ajung mai aproape de Dumnezeu.

— Nu toți. Atârnă de ce atitudine luăm față de suferință. Doi tâlhari erau pe cruce alături de Isus. Unul a început să batjocorească pe Isus și să-L acuze că nu-l scapă de durere. Dar pe al doilea suferința l-a dus să cunoască mai bine pe Isus, să-și vadă păcatele, să se pocăiască și să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă începem să murmurăm contra suferinței, ea ne va face să pierdem credința și să ajungem nefericiți și în trup și în suflet. Dacă însă, primim suferința ca o chemare ce ne atrage spre Dumnezeu, ea se va prefăce într'un învățător minunat în cele sfinte.

Pavel spune că țepușul așezat în carnea lui, l-a împiedecat de a fi mândru. Descoperirile multe și locul înalt pe care l-a avut în Împărăția lui Dumnezeu, l-au ispitit să se înalțe. Dar suferința i-a plecat capul și l-a făcut: umilit. Domnul i-a arătat că puterea Lui se arată în slăbiciune, în neputință și în smerenie. Și de multe ori Domnul e silit să ne lovească și pe noi ca să ne umilim pentru a fi în stare să primim harul Său. De aceea epistola către Evrei spune: „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește... Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfinteniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roade dătătoare de pace a neprihănirii”. (Evrei 12:6—11). Da, școala suferinței e cea mai grea școală prin care ne trece Domnul, dar ea duce la sfintenție și la pace.

Focul topitorului.

Maleahi are o proorocie foarte
(Continuare în pag. 2-a)

FARUL CREȘTIN

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Anul VIII. Nr. 2 sâmbătă 13 IANUARIE 1940

Apare în fiecare Sâmbătă

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
 În străinătate 300 lei.
 În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente
 decât cu trimiterea banilor
 înainte.

Redacția: 48, Șosea, Iași
 Arad, Str. Lac Barna 4.

Redactor: N. Oprea. Tipar: „Tr. Glasnostei”

DELA REDACȚIE

Aducem vii mulțumiri fraților care ne ajută la facerea abonamentelor la foile noastre. Noi putem să le răsplătim oboșala cu câte un abonament gratuit. Dar osteneala lor va fi încununată cu isbândă și răsplătită în veșnicie de către Răsplătitorul mare, pentru că acest lucru e pentru slava Sa.

Cu numărul 1 al Farului pe anul 1940 am trimis Călauza, tuturor celor care au abonat-o. Cu acest număr, Nr. 2, trimitem Mana zilnică tuturor abonaților la Farul, cu rugămintea și cu îndemnul s'o aboneze cu toții, pentru că e o foaie ieftină și bună.

Ar fi bine ca în fiecare biserică să fie un frate care are la inimă aceste reviste și lucrarea lor, care să îndemne pe frați să le aboneze. Apelăm în acest scop la frații predicatori și lucrători prin biserică, ca să îndemne pe tineri și bătrâni să se aboneze la foile noastre. Astfel fiecare biserică va fi în curent cu lucrul Domnului și libertatea noastră religioasă din țară.

Misionarul nostru pentru cetirea zilnică a Bibliei, peste întreaga țară e MANA ZILNICĂ. Ea vine regulat la fiecare acasă cu îndemnuri, mângâieri și învățături. Și spețele ei de drum sunt așa de mici. E numai 20 lei pe un an. Abonați-o cât mai repede!

Reînnoiți-vă abonamentul
 la
„FARUL CREȘTIN”
 pe 1940
 și faceți abonamente noi!

PROBLEMA PSALMULUI 73

(Urmare din pag. 1-a)

ciudată cu privire la Mesia: „Căci El va fi ca focul topitorului și ca și leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămurii cum se lămurește aurul și argintul și vor aduce Domnului daruri neprihănite”. (Maleahi 3:2-3). Tabloul acesta al lui Mesia e foarte minunat. Pe vremea când s'au scris aceste cuvinte, aurul se alegea pe o cale foarte interesantă. Era scos din munti amestecat cu fel de fel de materii. Ca să fie ales, era pus într-o căldare și apoi „topitorul” făcea foc sub el. Focul ardea și ardea. Topitorul stătea și privea cum sgura și alte materii se ridicau deasupra. Cu o lingură el le lua și le arunca la o parte. Cu cât focul ardea mai mult, cu atât aurul era mai curat. Topitorul avea un mijloc interesant de a cunoaște când aurul e cu totul curat: atunci când privind în el, își vedea chipul lîmpede ca într-o oglindă.

Da, Isus e topitorul. Noi suntem aurul, dar aur amestecat cu sgura păcatelor acestei lumi. El ne-a așezat în focul suferințelor nu pentru că nu ne iubește, ci pentru că ne vrea curăți, așa de curăți, ca să se vadă în noi chipul Sau. El privește la noi cum suferim, dar ne lasă să stăm în ea, căci ea ne face bine. Așa cum spune Petru: „...sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru că încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos”. (I Petru 1:6-7).

De aceea să credem cu Pavel că „toate lucrurile, — chiar și loviturile nedrepte ale acestei lumi, — lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. (Rom. 8:28).

Această credință ne va ajuta să nu ne dăm bătăuți, să nu ne descurajăm în fața suferinței, ci s'o transformăm în biruință.

Ați auzit de Helen Keller? E o fată oarbă. Dar ea nu s'a lăsat biruită de această suferință. A învățat alfabetul orbilor. Apoi s'a dus la școala primară; la liceu și la universitate. A mers așa departe cu studiile că a primit doctoratul în filosofie și a ajuns

una din cele mai vestite scriitoare.

Sau căutați la viața lui Beethoven. El a asurzit foarte tare. Era muzicant și a pierdut ceea ce-i mai trebuia: auzul, ca să poată gusta plăcerea melodiei. Totuși, cu credința în Dumnezeu, el nu s'a dat bătut. Din suferințele și mizeria lui au ieșit cele mai frumoase simfonii. El a transformat falimentul în triumf și a folosit suferința ca un mijloc de inspirație. Da, simfonia a 9-a cu imnul bucuriei au ieșit din amarul suferinței.

Mare taină se ascunde în suferință. Și ea devine și mai mare când stăm în fața crucii de pe Calvar unde Dumnezeu în Hristos suferă, suferă de bună voie pentru păcatele noastre și din aceea suferință nespuse de mare râuri de har, de iubire și de mântuire curg dealungul veacurilor spre vindecarea tuturor națiunilor.

O femeie distinsă din lumea înaltă a auzit chemarea lui Hristos la o viață nouă. Indată și-a dat seamă că a urma pe Isus va însemna să meargă pe o cale plină de batjocură, persecuție, suferință și rușine. Ea atunci a șovăit. În noaptea următoare avu un vis ciudat. Un înger sta în fața ei cu o cunună de spini în mână. El îi înmăna această cunună s'o pună pe cap. Ea, văzând spinii ascuțiți și fioroși, s'a dat îndărăt refuzând s'o primească. Îngerul însă a continuat să vorbească, încercând s'o convingă s'o poarte. Femeia a observat că în timp ce el vorbea, încet, încet, spinii se prefăceau în mărgăritare și cununa a devenit toată de aur. Era acum de o frumusețe orbitoare. Atunci femeia a întins mâna repede să ia cununa. „Nu se poate acum”, i-a spus îngerul „trebuie s'o primești când e de spini și dureroasă și atunci, purtând-o, ea se va preface în cunună de aur”.

Să privim și noi crucea și cununa de spini și ea se va face în cununa de aur a unui caracter sfânt după chipul lui Hristos.

Cântările Sionului

cu 60, 70 și 80 Lei bucata.
 Dela 10 bucăți în sus, rabat de 10%.

Depozitul de Literatură

Arad, str. Lac Barna 4

„FERICIRILE“ DOMNULUI ISUS

de Luca L. Sezonov

Apoi Domnul Isus a început să vorbească și să învețe pe oameni astfel: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângăiați! Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul! Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” Evanghelia după Matei, cap. 5:1—6.

Domnul Isus Hristos descrie în cuvintele Lui proprii viața creștină cu calitățile și caracterul ei. Aceste „fericiri” au tendință de progres și înaintare. Ele încep cu deplină atârnare de Dumnezeu și cresc până la deplină predare lui Dumnezeu. Aceste „fericiri” se așteaptă să apară în viața fiecărui creștin. E interesant de observat că toate „fericirile” se deosebesc cu totul de „fericirile” sau gândurile, dorințele și năzuințele oamenilor fără Dumnezeu și fără experiența personală cu Mântuitorul Isus Hristos. Apoi, „fericirile” Domnului Isus nu descriu ce facem, ci ceea ce suntem în noi înșine. După cum în trecut, la apa pârâului, armata lui Ghideon s'a ales și cele câteva sute s'au deosebit de restul multitudini, la fel, astăzi, la apele „fericirilor”, creștinii adevărați se vor deosebi de restul gloatei.

Ferice de cei săraci.

În aceste cuvinte Domnul nostru Isus descrie o sărăcie din sufletele noastre. Așa dar, e vorba nu de o sărăcie materială sau intelectuală, ci de cea spirituală. Cînd dintre noi oare nu a întâlnit oameni cărora niciodată nu le poți spune ceva, care totdeauna știu, au de toate și pe deplin sunt mulțumiți de ei înșiși! Ei sunt dintre cei „bogați în duh”. Ei se ascămână cu Fariseul din Templu, care în loc să se roage lui Dumnezeu, a informat pur și simplu pe Dumnezeu de toate faptele vieții sale. Însă oamenii „săraci în duh” sunt cei dintre noi care totdeauna văd și simt un gol, o lipsă și o sărăcie în sufletele lor și așteaptă ca Dumnezeu să umplă golul acela și să satisfacă lipsa aceea. Ei nu se văd perfecți, nu se simt mulțumiți de starea lor duhovnicească și au o dorință fierbinte de a fi mai buni, mai folositori și cât mai mult asemenea chipului lui Dumnezeu. Vameșul

din Templu a fost sărac în duh: în fața lui Dumnezeu el a fost un păcătos, un nevrednic, o lepădătură. Toată vrednicia lui era o cârpă murdară. Însă, stă în fața lui Dumnezeu și se așteaptă ca El să-l îmbogățească și să-l așeze într-o stare plăcută Lui.

Săracii în duh vor fi îmbogățiți, căci a lor este Împărăția cerurilor. Ei vor avea parte de o avere glorioasă, de o proprietate veșnică. Ei vor intra chiar aici pe pământ și acum în proprietatea lui Dumnezeu. Pentru că „a lor este” Împărăția cerurilor sau domnia lui Dumnezeu, în inimile lor.

Ferice de cei ce plâng.

E plînsul unei pocăințe după voia lui Dumnezeu. E o părere de rău și o întristare personală pentru păcatele și păcătoșenia noastră. Dar acest plîns nu e o posomorire sau melancolie; nu e vorba de șiroaie de lacrimi; nici nu se vorbește aici de regrete eterne pentru păcatele și greșelile trecutului nostru; nu e nici plînsul după cei morți sau arătarea simțurilor noastre față de durciunile aproapelui nostru. Cei ce plâng, plâng pentru păcatele lor. Simțul lor de păcat e dezvoltat. Ei socotesc păcatul ca ceva rău de tot și îl privește cu groază. Și, dacă din nenorocire au păcatuit înaintea lui Dumnezeu atunci, imediat, fără nicio întârziere ei plâng, adică le pare rău de păcatul făcut, se pocăiesc și caută iertarea păcatului prin sângele Domnului Isus Hristos.

Cei ce plâng vor fi mângăiați. Mângăierea aceasta vine de la Dumnezeu. Cuvîntul de mângăiere nu are numai înțelesul de liniștire ci și de întărire și curaj. Ei vor fi mângăiați, întăriți și chiar încurajați. Dece? Pentru că mângăierea aceasta îndepărtează vinovăția păcatului nostru, ne readuce din nou într-o stare după voia lui Dumnezeu și ne întărește și ne înarmează cu puteri noi împotriva păcatului. Această mângăiere este darul lui Dumnezeu în Domnul Isus Hristos.

Ferice de cei blânzi.

Aici e vorba de o blîndete nouă. Nu e vorba nicidecum de o slăbiciune, frică sau de vreun dispreț față de sine. Biblia ne spune că Moise a fost cel mai blînd om de pe pământ. În ce

privință? În privința frângerii voinței lui în fața voinței lui Dumnezeu. Blîndetea aceasta nu e altceva decât o deplină ascultare de Dumnezeu. Însă, acest fel de blîndete cuprinde în sine credință, deplină încredere și un foarte mare curaj. Omul blînd, în înțelesul Domnului Isus, poate fi luat în răs, batjocorit și chiar prigonit de oameni, fără ca el să clipească din ochi măcar, sau să facă cel mai mic rău împotriva răufăcătorilor lui.

Cei blânzi vor moșteni pământul. Ei vor învinge, prin răbdarea lor în suferință. Ei, în cele din urmă, vor câștiga respectul și admirația chiar a prigonitorilor lor. Ei vor intra în stăpînirea pământului nu numai în viitor dar aici și acum. Pentru că cel rău e ca pleava; dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. O viață blîndă, adică supusă și devotată cu totul lui Dumnezeu, are în ea însăși o putere care atrage, care exercită și răspîndește o mare înfrîmîre asupra oamenilor. Iudaismul și Fariseismul de demult, care exprimau numai mândria, s'au prăbusit; Grecismul care nu era altceva decât mândria minții omenești, a încetat; Romanismul imperiului roman, care era una cu puterea mândriei, a dispărut. Creștinismul însă, învățătura blîndului Isus Hristos, care e una cu umilința și ascultarea de Dumnezeu, încă și astăzi umple pământul!

În numărul viitor al **Farului Creștin** vom cerceta celelalte „fericiri” ale Domnului nostru Isus Hristos.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc
K e c s k é s

Timișoara IV.

Str. Solimăneanu, No. 16

CALENDARUL BIELICEI 1940

pentru Școlile Duminecile și pentru cercetarea zilnică a Bibliei a ieșit de sub tipar și se poate comanda de la **CEPOZUL DE LITERATURĂ**, Arad, Str. Lac Barna 4.
Costă 3 lei bucata. De la 100 buc. dam rabat

LUMEA ÎN CARE A VENIT HRISTOS

de I. SOGACIU.

În vremea când s'a născut Isus Hristos în Betleemul Iudeii, Israelitii, de sute de ani, așteptau pe Mesia. Afară de Saduchei, toți Evreii așteptau un Mesia personal dar se deosebeau în credința cum va veni și ce va face Mesia. Erau deci în vremea aceea mai multe secte între Iudei.

Secta Saducheorilor.

Saduchei erau boerii zilei, clasa ocârmuitoare pe lângă regele. Dintre Saduchei se alegeau arhierii și o bună parte din soborul poporului iudeu. Deși ei stăteau în fruntea preoților și Leviților, deși slujeau la altar făcând ispășiri, ei nu credeau în îngeri, spirit, viața de veci, și nu credeau că Mesia va veni în persoană. Saduchei țineau că prin Mesia trebuie înțeles un timp fericit pentru poporul israelit, în care ei toți vor trăi bine și vor ocârmui popoarele din lume.

Secta Fariseilor.

Fariseii aveau două tabere, una strictă și cealaltă mai liberală. Ambele tabere însă țineau laolaltă când aveau de-a face cu Saduchei. Ei credeau în îngeri, spirit, viață veșnică și în răsplata de apoi. În ce privește Mesia, Fariseii credeau că Mesia are să se nască dela o fată fecioară, să crească în putere mare și apoi deodată să se arate cu putere și atunci va alunga pe toți străinii din Palestina, va rupe jugul stăpânirii romane și cu toiag de fier va ocârmui pe toate neamurile din Ierusalim, prin aleșii și cei plăcuți Lui.

Cărturarii.

Aceștia făceau pe oamenii cărtii, dar se aflau acasă între Farisei. Cărturarii și Fariseii au reușit să câștige grosul norodului, ani de zile înainte de Hristos și norodul ținea la dânsii în vremea lui Isus, mai mult decât la oricare altă sectă de atunci. Îi vedem tot timpul în relații bune unii cu alții. Cărturarii se pare că își au obârșia dela Erza cărturarul. Preocuparea lor era cu talmăciria Vechiului Testament. Și ei însă așteptau pe Mesia tot ca și Fariseii.

Secta Zeloților.

Zeloții erau un fel de frăție, — oameni cu sentimente ultra naționale, care țineau să fie gata în

fiecare zi, ca atunci, când se va arăta Mesia să-i stea la îndemână pentru a se înroleze în armata Acestuia spre a rupe jugul stăpânirii romane și să întroneze pe Mesia în scaunul lui David. Zeloții se trag din zilele Macaveilor și cred cele despre viața ca și Fariseii și Cărturarii.

Secta Eseneilor.

Eseneii erau niște oameni religioși, care, scârbiți de viața din societate, au rupt cu orânduiala zilei și s'au retras a trăi în pustie, ca și călugări. Ei trăiau în pustia Iudeii. Se crede că acești oameni se ocupau cu Vechiul Testament și așteptau și dânsii în felul lor pe Mesia. Se pare că ei credeau că Mesia se va arăta cu raiul de odinioară aici pe pământ și Mesia îi va folosi pe dânsii să restabilească aici împărăția Sa ca în Eden.

Credincioșii evlavioși.

Mulți chemați dar puțini aleși. Cu toate sectele sus pomenite, cu toate programele lor de credință, a mai fost un grup de oameni și femei care n'au fost mutați de pe stânca cu credința în Cuvântul sfânt și în venirea lui Mesia. Zaharia și Elisaveta, Maria și Iosif, Ana și Simeon și mulți alți evlavioși făceau parte dintre oamenii care așteptau pe Mesia așa cum L-au prezis profeții, așa cum avea El să vină. Fiu născut din fecioară; Prinț al păcii; Om îmbrăcat cu păsurile și păcatele noastre, osândit cu făcătorii de rele, îngropat cu cel bogat, înviat din morți — Domn și Mântuitor. Așa așteptau ei pe Mesia.

Cum așteaptă Iudeii astăzi pe Mesia.

Astăzi Iudeii așteaptă, ca odinioară, să vină Mesia. Dar până acum taberile de Saduchei, Farisei, Cărturari, Irodieni, Zeloți și Esenei încă nu s'au unit. Unele au dispărut cu numele și au venit altele tot cu așa suflet în locul lor. Prin urmare nicio deosebire în fond, dar deosebire mare în timp și împrejurări! Atunci o singură împărăție romană, pe care căutau Iudeii să o sfărme și să zidească pe ruinele ei împărăția lui David, cu Mesia pe tron în Ierusalim; azi mai multe împărății, ce va să zică aceea că toate sunt trecătoare ca cea mare de ieri și va rămâne

numai împărăția lui Mesia, născut în Betleemul Iudeii din seminția lui David pe care Iudeii n'au ce-L aștepta fiindcă a venit în zilele lui Irod cel mare. Iudeii cei evlavioși, ca și atunci, îl primesc.

Numai Isus Hristos poate da tihna sufletească poporului israelit și numai atunci vor putea Iudeii vedea mântuirea lui Israel, când îl vor primi pe Isus ca Domn și Mântuitor.

FARUL CREȘTIN

Revista noastră „Farul Creștin” este cea mai bogată și binecuvântată dintre toate revistele religioase creștine din țară. Acest far este lumina și bucuria tuturor creștinilor bapțiști. În el găsim hrană sufletească, explicații din sfânta Scriptură, rapoarte misionare și de binefacere din țară și străinătate. Farul este cel mai bun misionar creștin baptist, care intră în fiecare casă, săptămânal, la toți abonații. Chiar la cele mai mari depărtări. Farul ne aduce cele mai frumoase predici, care merită toată atențiunea noastră, prin care ne putem învăța, inspira și crește sufletește ca creștini Nou-Testamentali.

Dorința tuturor fraților și bisericilor este ca să fie vizitați și serviti de cei mai buni și vestiți predicatori trimise ai Domnului. În Farul toate acestea le veți găsi. Când sosește Farul, bisericile care nu au predicator local, pot fi foarte fericite ca să audă Duminecă dimineața o predică frumoasă, bună și înălțătoare. Recomand ca cel mai bun cetitor din biserică să citească una din aceste predici la serviciul divin.

Apoi, Farul este cel mai bun și adevărat informator despre lucrul misionar în poporul Domnului și știri universale, care se expun într'un mod pe înțelesul tuturor.

Așa Nind acest Farul minunat servește cu lumina lui pe toți călătorii creștini pe marea vieții. Arătându-le drumul și intrarea în portul ceresc. Lumina lui e așa de mare că luminează chiar și atunci când valurile negre, noaptea și norii grei amenință călătoria și viața creștinilor.

Deci abonați-l imediat, iubiți-l, cetiți-l și răspândiți-l.

Ilie Mărza.

PĂCATELE NECUNOSCUTE

Predică de Alexa Popovici

„Căci am fost flămând, și nu Mi-ai dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ai dat să beau; am fost străin, și nu M-ai primit; am fost gol și nu M-ai îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ai venit pe la Mine”. Matei 25:42,43.

De multe ori textul acesta a fost înțeles greșit. De exemplu, s'a clădit pe el doctrina mântuirii prin fapte. Și nu odată predicatori care cred că mântuirea nu e prin fapte ci prin credință, au recunoscut că acești oameni au fost trimiși în iad, pentru că nu aveau fapte. Dacă ținem însă, seama de întreg Noul Testament, după cum spune apostolul Petru în a doua Epistolă, 1:20, „că nicio proorocie din Scriptură nu se tâlcuește singură”, atunci vom recunoaște că aici nu e vorba de mântuirea prin fapte. Nu, de o mie de ori nu. Oamenii cărora Împăratul le reproșează acestea, sunt puși dinainte la stânga, erau deci pierduți. Deosebirea stă în învinuire. Nu li se spune că „ați omorât, sau ați furat, sau că ați făcut ceva”, ci „n-ați făcut” ce trebuia făcut.

Surprinderea, și felul imediat de desvinovățire al celor acuzați, ne fac să înțelegem că sunt păcate pe care ei nu le cunoșteau. Deci oamenii aceștia au fost osândiți, nu pentru că nu aveau fapte bune, ci pentru că erau păcătoși. E indiferent cunoscute sau necunoscute.

Dacă ne adâncim puțin în textul nostru, vom vedea întâi că aceste păcate necunoscute, **sunt săvârșite în legăturile noastre cu semenii noștri.** „... n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr'acești foarte neînsemnați...”. Isus putea foarte ușor să spună aceleași lucruri, nu despre oameni, ci despre Sine. El n'a fost flămând când rupea spicele de grâu? N'a fost setos când a cerut apă femeii samaritence, sau pe cruce când a spus „Mi-e sete”? N'a fost străin când ucenicii l-au căutat adăpost și într-o cetate întreagă n-au găsit? Cine a venit la cruce să-l spună o vorbă caldă, să-l dea o mângâiere? Putea, dar când o face pentru oameni, El fiind deosemena om, a mărit învinuirea și a extins-o asupra tuturor oamenilor.

Dar să răspundem la întrebarea,

sunt acestea învinuiri păcate? Da. Cetiți învinuirile și veți vedea că e vorba de o totală lipsă de iubire de oameni, de dragoste de aproapele, e sustragerea dela binefaceri, ceva ce noi oamenii urim și disprețuim, și chiar pedepsim. Unde-i aici mila și compătimirea? În locurile unde e mai multă cultură se pedepsesc acei ce n-au milă chiar de animale, și atunci Creatorul să nu pedepsească pe acei care n-au milă de o ființă ca și ei? Ce să mai vorbim de egoismul atât de dezvoltat? Nu că, nu se pogoară în celula închisorii să stea de vorbă cu cei de acolo, sau să se apropie de patul unui bolnav, și să-l vadă lumea, și să-i scadă prestigiul și onoarea; nu că nu primește în casa sa un biet străin înopțat pe drumuri, sau să dea o haină unui gol și desbrăcat, ori o bucată de pâine celui flămând, dar nu dă nici măcar un pahar de apă unui setos. Și aici e culmea. Un pahar de apă? O astfel de ființă nu merită un loc pe pământ, dar decum în cer! Unde a simțul de a ajuta? Cine poate tolera o neglijență și nepăsare ca aceasta, pentru alții?

Fiindcă e vorba de bolnavi și întemnițați, trebuie să salutăm mișcarea începută de predicatorul din Hotin Fr. I. Ciornei, printre cei din închisoare, și a predicatorului din Tulcea Fr. T. Cenușă, care lucrează atât de mult între leproși din Tichilești.

Lucrurile învinovățirii sunt foarte ușoare și foarte practice. Niciodată Dumnezeu nu aduce vreo învinuire contra noastră, pentru că nu am făcut un lucru ce nu-l putem. Dar acestea cine nu le poate face? O recunoaștem cu toții că nu putem face lucruri mari, dar acestea mici? Un pahar cu apă, o bucată de pâine, o vizită unui bolnav, sau unui întemnițat, o haină aruncată de noi, etc.? De câte ori, în viață nu ne-am făcut vinovați de acestea! Doamne, iartă-ne păcatele necunoscute!

E adevărat, sunt păcate săvârșite în legăturile noastre cu oamenii, dar **ele lovesc direct în Dumnezeu.**

Lovesc, pentru că Isus se personifică în cel nevoiaș. În versetul 42 și 43, El vorbește despre linsurile altuia ca despre ale Sale.

Ceea ce-l durea pe cel în cauză, simțea El. Din această cauză cei vinovați se desvinovătesc. „Doamne, când Te-am văzut flămând, setos, etc.”? Ce deosebire între noi și El! Noi? Nu întindem nici măcar mâna unui mai mic sau inferior nouă, unui oropsit. El? Se face una cu ființa lepădată. La noi se fac deosebiri între om și om, până și în biserică. Pe unii i-am ținut în sân, iar alții... sunt desconsiderați mai rău ca animalele, nu merită nici măcar o privire.

Apoi, mai lovește pentru că, Isus în continuare, îi declară pe acești „foarte neînsemnați”, de frați ai Săi. În felul acesta Isus ridică lepădătura lumii la onoarea de creatură divină, de copil al lui Dumnezeu. Prin aceasta completează ceea ce a spus Solomon în Prov. 14:31: „Cine asuprește pe sărac, batjocorește pe Ziditorul său”. Fără deosebire de starea socială, Isus arată că originea noastră a tuturor e aceeași. Dar, dacă prin origine Isus e frate cu oamenii, cu cât mai mult noi între noi? Și iată că păcatul nu e față de străin ci față de un frate de al nostru. Deci e din ce în ce mai mare.

Pe lângă acestea, păcatele necunoscute lovesc direct în Dumnezeu, pentru că El pretinde lucrurile nefăcute. „Plângeți cu cei ce plâng...” și „Purtați sarcinile unii altora...”, e regula biblică pentru noi oamenii. Neîndeplinirea acestor lucruri înseamnă ne-supunere și neascultare. Zădărnice sunt jertfele și orice altceva când e la mijloc o neascultare. „Ii plac Domnului oare mai mult jertfele, decât ascultarea?” întrebă Samuel pe Saul, când acesta pentru o neascultare era gata să aducă jertfă. Ce mare e păcatul nesupunerii și al neascultării și cât de vinovați suntem noi de ele!

Iarăși, **păcatele necunoscute sunt aspru pedepsite.** „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică”, — încheie Isus. Aceasta e legea și urmarea tuturor păcatelor. „Plata păcatului e moartea” — scrie apostolul Pavel. Deci nu se ține seama dacă păcatul e cunoscut sau necunoscut, ci fiindcă e păcat, e pedepsit.

(Continuare în pag. 7-a)

Din lumea largă

Iarna anului 1940 a adus cu sine multe pagube. Și nenorocirea războiului și o iarnă grea. Pretutindeni zăpadă mare care oprește circulația trenurilor; frig mare care face pe alocuri și victime omenești; precum și inundații mari. În Spania un râu a ieșit din albie și a acoperit o parte din orașul Cordoba. Apele fluviului au trecut cu 15 m. peste nivelul lui obișnuit. Și circulația trenurilor e întreruptă în multe locuri. Multe case sunt sub apă și mai mulți oameni și-au găsit mormântul în apele revărsate. Avioanele circulă deasupra populației înconjurată de apă și aruncă hrană și îmbrăcăminte. În orașul Badajoz, mai multe cartiere stau sub apă. Râul Guadiana are o lărgime de 4 km.

Războiul ruso-finlandez continuă. Luptele mai însemnate se dau în istmul Careliei. Zăpada și gerul e mare, cu toate acestea luptele nu încetează. Un mare om de afaceri, danez, a comandat 50 de camioane pe care să le dăruieze Finlandei. Afară de aceste ajutoare asemănătoare cu ajutoarele primite și din alte țări, o multime de voluntari suedezi și norvegieni au plecat pe frontul finlandez.

Finlandezii izbutesc în multe locuri să respingă forțele rusești. Legatia finlandeză din Londra a declarat că trupele finlandeze au pătruns pe o adâncime de 25 km. pe teritoriul rus și au ocupat orașul Salla, care e unul dintre punctele cele mai importante de apărare din Finlanda centrală.

Pentru a salva neutralitatea Danemarcei, s'au asezat baraje de mine și plase care să asigure apele țării de nenorocirea minelor.

Statele Unite vor ajuta Finlanda cu împrumuturi de 100 milioane dolari. Iar pe lângă aceste ajutoare Statele Unite vor ierta probabil și datoriile ce le are Finlanda în Statele Unite. Iar Anglia trimite arme în Finlanda; flota engleză veghează ca aceste încărcături să ajungă cu bine la destinație.

Se mai spune că uzinele americane construesc 2000 de avioane pe care au de gând să le trimită Angliei și Franței în primăvară. Iar înainte de sfârșitul anului se vor mai trimite 3300 de avioane.

Se anunță oficial din Berlin că mareșalul Goering a fost numit ca și conducător suprem al economiei de războiu din Germania.

Finlandezii au luat prizonier un întreg batalion sovietic care, se spune că umbla de câteva zile să se predea, după ce și-au omorât ofițerii și au aruncat armele.

Luptele dintre ruși și finlandezi continuă. Din isvor finlandez vine știrea că finlandezii au respins trupele rusești în multe cecuriri și în mai multe locuri au isbutit să treacă frontiera și să mute teatrul războiului pe teritoriul rus. Trupele finlandeze au stricat niște căi ferate, pentru a împiedeca pe ruși la transportarea trupelor și materialului de războiu. O linie principală de cale ferată, care leagă Leningrad cu Murmansk, a fost în multe locuri stricată de către finlandezi, ajungând să nu poată fi folosită de ruși. Pe frontul nordic, din cauza gerului, au rămas pe loc 150 de tancuri sovietice. În jurul cărora soldații au înghețat. Soldații finlandezi poartă pe deasupra uniforme albe pentru a fi cu greu văzuți de armatele dușmane. În istmul Careliei s'au dat lupte însemnate între trupele finlandeze și ruse. Dar rușii au fost respinși de mai multe ori, cu greu văzuți de armatele dușmanului de luptă.

În Anatoția, Turcia, s'au produs cutremure violente, producând pagube foarte mari și făcând victime foarte multe. Cu tot frigul și gerul năpraznic, populația din orașele bântuite, s'a refugiat în câmp și refuză să se reîntoarcă în orașe. Avioane vin mereu, aruncând hrană, medicamente, îmbrăcăminte celor sinistrați. Din cauza acestor catastrofe, și în semn de doliu național, toate serbările de anul nou au fost suspendate în toată țara timp de 3 zile.

După ultimele știri venite, numărul victimelor cutremurelor se ridică la 45 mii, dintre care 30 mii morți. Orașul cel mai rău stricat de aceste cutremure, e Erzingean, din a cărui populație 50% a fost ucisă și 20% rănită. Un tren a transportat pe răniți în afara zonei ajunsă de nenorocire.

DL. Hoover, fostul președinte al Statelor Unite, anunță că a trimis Finlandei un al treilea ajutor de 100.000 dolari din fondurile strănse în acest scop în Statele Unite. În Franța și Norvegia, deasemenea s'au strâns astfel de ajutoare care s'au trimis Finlandei. Deasemenea s'au mai trimis 40 de avioane britanice și 20 italienești în serviciul Finlandei.

Pe frontul apusean e liniște. Numai în Marca Nordului continuă luptele aviației și scufundări de vase de războiu și neutre.

În Rusia, într-o regiune de exploatare minieră s'a găsit o pepită de aur în greutate de 1 kgr. 730 gr.

O scrisoare de la Slobozia, jud. Cetatea Albă

Iubiți Frați!

Din toată inima vă aducem vii mulțumiri în numele lui Hristos pentru neobosită D-voastră muncă, depusă în slujba Evangheliei lui Hristos. Domnul să vă răsplătească pentru truda depusă în compunerea bogatelor reviste FARUL, CALAUZA și MANA ZILNICĂ, care sunt cu adevărat o binecuvântare pentru cei ce le primesc. Totdeauna acești trei „misionari” au fost bineveniți în mijlocul nostru, a 27 de abonați. Am așteptat cu cea mai mare nerăbdare aceste reviste care au venit la timp în fiecare săptămână, fie pe vreme rea, fie pe vreme bună. Farul Creștin ne-a adus totdeauna articole biblice, istorice, biografice, teologice și de zidire sufletească. Tot odată ne-a adus știri religioase cât și știri interesante din lumea largă. Calauza ne-a ajutat în predarea lecțiilor Școlii Dominicale cât și a Soc. Tineretului. Mana zilnică a fost în fiecare dimineață pentru toți cetitorii ei, ceea ce a fost „mana” în pustie pentru Israel. Cel ce nu va lăsa ca aceste trei reviste să meargă împreună, va avea o mare pierdere. Domnul să vă binecuvinteze în tot cursul anului 1940 în compunerea acestor bogate reviste și să ajute ca, cât mai curând să fim vizitați de ele de trei ori pe săptămână.

— Vă salutăm cu dragoste în Hristos în numele a 27 de abonați, care vă urează sărbători ferice și vă doresc binecuvântarea lui Dumnezeu în fiecare zi a anului 1940.

Reprezentant al Farului I. ROTARU
și Ch. PALANGIUC.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

MISIUNE INTRE SARACI. Intr-o țară străină s'a înființat o misiune care are de scop ajutorarea celor săraci, mai ales în preajma sărbătorilor mari. Membrii acestei societăți impart hrană și daruri folositoare celor nevoiași, bătrâni, slabi și bolnavi, copii mici și slabi, rău hrăniți și goi. Astfel de oameni necăjiți se află destul în orașele mari. Nu-i vedem și noi, târându-și sărăcia de-a lungul străzilor și cerșind milă? Nu sunt ei frații noștri pe care suntem datori în numele Celui născut în ieslea Betleemului să-i ajutăm?

DELEGAȚI EUROPENI IN STATELE-UNITE. Buletinul de informații de pe lângă Alianța Baptistă Mondială ne-a adus știrea că un număr de delegați europeni la Congresul Alianței Baptiste Mondiale, ținut în Atlanta, America, încă și acum sunt prin Statele Unite, fiind opriti pe acolo de greutățile ce le-a produs războiul. De pildă este și un delegat german, care a intrat într'un seminar american. Un polonez care lucrează între polonezii din Statele-Unite, mai ales prin Chichago și un ceh care lucrează între Boemi. Deci să nu ne mirăm că delegații noștri încă n-au venit acasă, fiindcă nu sunt singurii delegați care au rămas pe acolo, multămunită împrejurărilor ce le-a adus războiul. Ne bucurăm însă, că ambii lucrează între frații noștri români din America, cu Evanghelia și Domnul dă binecuvântarea asupra lucrului sfânt în care își pun tot ce au mai bun. Dumnezeu să le dea multă putere și spor.

I. SOCACIU

INMORMANTAREA sorcei Ungurașu Veronica din com. Solomon, jud. Someș. Serviciul de înmormântare a fost condus de frații Bălăcean și lucrătorul cercului Prodan Ioan. Tineretul din biserică și-a dat concursul cu cântările lor.

IN 28-DEC. 1939, s'a ținut căsătoria religioasă a fr. Tica Pavel cu sora Agrița Imbroane în biserică Arad-Pârnea. Serviciul cununiei a fost îndeplinit de către fr. I. Socaciu și N. Oncu.

FRĂȚII DIN COMUNA Vladimirovac, Banat, Jugoslavia au avut o mare bucurie la 21 Decembrie, la care au luat parte frați din 11 comuni. Serbarea a fost deschisă de către fr. Pera Iova, conducătorul bisericii. Din Cuvântul Domnului a vorbit fr. N. Vacan din Mircovăi, P. Babeșiu, fr. Zboril, predicatorul din Belgrad și I. Petruț din Iesenova. Apoi a vorbit sora Lidia Calmikov, președinta societății femeilor din Jugoslavia. Serbarea a fost împodobită cu cântările corului din Vailovița. Domnul să binecuvânteze lucrul Său în toată lumea.

PERA IOVA, Vladimirovac

IN ZIUA DE 17 Dec. 1939 a fost petrecută la locul de odihnă, după o lungă suferință, sora Mureșan Ileana, din Cluj-Cordoș. Serviciul religios de înmormântare a fost îndeplinit de către fr. I. Dan, I. Pop și V. Toderas, predicatori, iar corul din loc și corul și muzica instrumentală din Cluj, au cântat mai multe cântări.

FRĂȚII DIN BISERICA Arad-Pârnea-va au avut o deosebită bucurie în ziua de 26 Dec., a doua zi de Crăciun, când au fost vizitați de corul și orchestra de mandoline a tineretului din Arad-Șega și Micăleca, conduse de fr. Moș și Vilmoș. Din Cuvântul Domnului au vorbit mai mulți frați.

PĂCATELE NECUNOSCUTE

(Urmare din pag. 5-a).

Și aici trebuie să răspundem la o întrebare. E drept ca un păcat necunoscut să fie atât de aspru pedepsit? Același da, în răspuns. Da, pentru că „ceea ce sameni aceea vei secera”, și cu măsura cu care măsoară, ți se va măsura”. Nu ai dat milă, nu primești milă. Nu ai primit, nu vei fi primit, gol ai lăsat, gol ești lăsat, etc. etc. E drept? Da. Cine nu iubește nu merită să fie iubit. Cum să găsească îndurare, unul care nu a dat nimănui îndurare?

Dar păcatele acestea necunoscute, chiar dacă la prima privire sunt neînsemnate, sunt totuși păcate mari. Va spune cineva că nu a omorât, nu a furat, iar acestea sunt foarte neînsemnate, adevărate nimicuri. E un neadevăr. Când unul e flămând, muritor de foame și tu ai putea să-l ajuti,

dar nu o faci, iar el moare; e gol în frig și ger, iar tu ai putea să-i dai o haină pe care nu o mai întrebuințezi și să-l primești în casa ta, dar nu o faci, iar el moare înghețat de frig; e un bolnav și nu are pe nimeni și tu ai putea să-i dai o îngrijire care l-ar ajuta, dar nu o faci și el moare, care e deosebirea între gestul tău și al unui criminal? Atât, și e deajuns pentru a adevăra că păcatele acestea necunoscute sunt mari, iar pedeapsa divină e mai mult decât dreaptă.

Acestea și pe lângă ele câte altele păcate necunoscute mai sunt în sarcina noastră! Cine poate să spună că nu e păcătos? Toți, absolut toți. Vina acestor păcate însă, a fost ispășită pentru cei credincioși, de Isus, în jertfa de pe cruce. Vino azi la El, crede în El și vei fi mântuit.

Adunarea generală anuală a Comunității Cluj

În ziua de 27 Dec. 1939, s'a ținut adunarea generală anuală a Comunității. La această ședință au luat parte 60-70 delegați, din cele 4 județe ce compun organizația.

Ora de rugăciune a fost condusă de către fr. Constantin Dunca, din Negriștii, jud. Someș.

Ședința s'a declarat deschisă de către președintele de zi, fr. V. Toderas.

Conform programului, fr. Ioan Dan, președintele Comunității, a expus darea de seamă a activității pe anul 1939, arătând greutățile întâmpinate precum și binecuvântările de care s'a bucurat frățietatea, datorită bunei organizări și uniunii ce domnește între frățietate.

Au urmat rapoartele delegaților din provincie, după care fr. Crișan, casier, a raportat situația casei, când la încheierea definitivă a jurnalului s'a constatat că au intrat 46.735 lei, iar la ieșiri cu întreaga întreținere și achitarea datoriilor 46.714 lei, rămânând un sold de 21 lei. Apoi s'a procedat la aprobarea și descărcarea gestiunii, schițat de fr. președinte și aprobat de adunarea generală, el va fi condiționat, ca și orice alte lucruri bune, de

„voia Celui Prea Înalt”. Frățietatea însă a făgăduit că va munci în unire, dela cel mai mic până la cel mai mare, pentru cauza dreaptă și sfântă a bisericilor noastre, în colaborare cu toată frățietatea din țară, iar la „chemare” ne vom duce pentru apărarea scumpei noastre Țări!

La desbateri a luat parte și un reprezentant al autorităților de Stat.

După încheierea ședinței, a urmat un serviciu bogat în învățături spirituale, cu subiectul: „El măcar că era bogat, s'a făcut sărac pentru voi, pentru că prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Cor. 8: 9), condus de către fr. Rusu Ioan predicator din Lupeni și Catona Florian seminarist din București, invitați ca oaspeți.

Corul bisericii locale, compus din 60 de cântăreți, sub conducerea fr. Trăian Făreas, a împodobit cu imnuri religioase programul festiv, închinat cu smerenie lui Dumnezeu, pentru că până aci El ne-a ajutat!

Frățietatea s'a despărțit într-o atmosferă adâncă frățească și plină de bucurii în Domnul.

I. DAN.

FAPTE, PILDE și IDEI

Frica și bucuria

În viața omenească găsim adesea aceste două stări sufletești, frica și bucuria. Originea bucuriei este însuși Dumnezeu. Iar a fricii este păcatul. Omul, înainte de a păcătui n'a știut ce este frica, groaza sau spaima. Aceasta a venit odată cu păcatul. În prima zi a păcătuirii, omul s'a umplut de frică și s'a ascuns din fața Tatălui. Gen. 3:10.

Frica este un vrăjmas al sufletului, care face mult rău omului. Tulburând starea lui liniștită creată de Dumnezeu, Apostolul ne spune că frica aduce chinuri. Acest chin este consecința păcatului. Un copil trăia în cea mai nevinovată stare cu mama lui, până la etatea de 5 ani. Într-o zi mama lui îl lăsa odată singur acasă. Când veni el era ascuns. Mama neobișnuită cu acest lucru, strigă după copil. În acest timp observă că geamul era spart. Această treabă de sigur numai copilul meu a făcut-o. Apoi înțelegând totul a găsit pe copilul care tremura de frică, începând să plângă nevoind să iasă la lumină. Astfel sunt mulți oameni păcătoși care nu vin la Domnul să primească iertare de păcate.

Bucuria este rezultatul iertării, împăcării și unirii omului cu Dumnezeu, crezând în jertfa Domnului Isus. Această mântuire este o mântuire desăvârșită. Atât păcatele cât și urmările păcatelor sunt iertate și vindecate pentru totdeauna. Faptul acesta este vesnicul motiv de bucurie al mântuiților pe pământ și în cer. Filipeni 4:1. Luca 10:20.

Un om care a fost condamnat la muncă silnică, a primit amnistie, (iertarea regească). Eliberat, ajungând acasă în mijlocul familiei lui, bucuria a fost așa de mare că niciodată n'a uitat iertarea aceasta.

Iertarea și bucuria ce ne-o dă Domnul este de miile de ori mai mare și mai scumpă.

Aici pe pământ avem bucuria a-L mărturisi, a lucra împreună cu El și a dăruia pentru El. Trăind o viață asemănătoare cu a Lui, iar acolo în ceruri bucuria noastră va fi numai El, servindu-L, laudându-L și mărimdu-L în vecii vecilor unde frica nu mai are loc și bucuria nu mai are sfârșit.

ILIE MĂRZA.

Har indeajuns

Sofia Lyons Burke s'a născut din părinți criminali în New-York. Dar viața ei a întrecut cu mult pe cea a părinților ei. La șase ani ea era o pungașă de buzunar. Și cariera ei de criminală i-a adus la sfârșit porecla de „Regina punga-

șilor”. Ea făcea spargeri nu numai în țara ei, ci și în capitalele Europei. Șeful Poliției supreme din New-York a spus că ea nu se mai poate să se facă cinstită. Dar care păcat nu poate fi spălat de harul mântuitor? Și Sofia, nu numai că a fost schimbată de acest har, dar a și trăit o viață folositoare timp de 40 de ani. În acești ani, ea a agonisit o avere frumoasă prin muncă cinstită, pe care a cheltuit-o în fapte de milă. După moartea ei, faimosul detectiv Pinkerton, a zis: Eu cred că binele pe care l-a făcut dânsa în acești ani, a șters cu totul crimele ei din trecut.

Într-adevăr nașterea din nou schimbă complet o inimă păcătoasă.

Mai bine...

— Se spune despre hermelină, animalul mic a cărui blană scumpă se întrebuințează pe blamidele regesti, se prinde de multe ori vie. Vânătorii ei o caută în vizuina ei și îi înconjură cuibul cu noroi. Animalul mititel alb și curat știind că își va murdări blana gingașă dacă va ieși să-și scape viața, preferă mai bine să fie prinsă în vizuina ei și ucisă, decât să-și păteze îmbrăcămintea albă.

Mai bine să suferim ocară lumii și suferințele ei, decât să ne pătam haina sufletului spălată în sângele Răscumppătorului.

DE LA UNIUNE

Rugăm pe frați să anunțe la biroul Uniunii printr-o carte poștală atunci când, în urma demersurilor făcute li se deschid casele de rugăciuni, li se fac schimbările de cult, li se eliberează autorizații pentru construirea caselor de rugăciuni, încealează prigoana împotriva copiilor în școli și ori ce alte greutăți pentru care au făcut declarații și le-au înaintat biroului Uniunii pentru a interveni locurilor în drept. Cerem fraților să facă lucrul acesta, pentru a putea controla și noi în ce măsură sunt satisfăcute plângerile noastre.

Reamintim fraților care ne cer să le răspundem la scrisorile lor, că suntem nevoiți să-i rugăm să pună mărci poștale sau cărți poștale pentru răspuns.

Orice corespondență adresată biroului Uniunii să se trimită pe adresa fr. secretar M. DUMITRASCU, PLOESTI, ALEEA I-a GH. ASACHI, iar toate daturile sau cotizațiile pentru biroul Uniunii să se trimită pe adresa fr. casier PETRU TRUTA, BUCUREȘTI 2, str. Berzei Nr. 29, nu pe adresa fr. secretar.

Mirajul

Mirajul pustiităților este o închipuire a ochilor, formată de răstrângerea luminii. De obicei călătorul vede reprezentarea unui lac. Dacă un călător, după o zi obositoare sub arșița nemiloasă a soarelui pustiului, e pătruns de sete, își cheltuiește ultimele sale puteri ca să ajungă la acea apă pe care, se pare că o zărește în depărtare. Dar peste puțin timp, spre marea lui desamăgire vede că a fost amar înșelat. Pentru că orice apă în desert e înconjurată de vegetații deasupra cărora se văd plutind păsări.

Orice păcat e înșelător ca și mirajul pustiului. Și ce mulți sunt cei care nu știu că adevăratul izvor se găsește la Golgota!

Vieța imbelșugată

J. Moore vestitul filosof tânăr, se sinucise. El era bogat, iubit și foarte popular. Care să fie cauza sinuciderii sale? O mică scrisoare, scrisă înainte de moarte, lămurii întâmplarea tristă. El scria: „Eu am gustat toate plăcerile pe care le oferă viața, așa că acum vreau să gust și moartea”.

Acest tânăr moare înainte ca să fi gustat din viața adevărată. Dacă ar fi cunoscut adevărata viață, n'ar fi murit. Căci Hristos spune că El vrea să avem viața și s'o avem din belșug.

Aceasta pentru a se putea lucra cât mai bine și pentru a nu se face încurcături.

Cu privire la tablourile de catehezi și a predicatorilor mobilizați pe loc, ținem să precizăm că sunt cu totul deosebite de tablourile personalului duhovnicesc care funcționează pe întreg teritoriul comunității și deci trebuie trimise aparte.

Domnul Ministru al Cultelor a binevoit să dea un nou ordin pentru deschiderea caselor de rugăciuni care mai sunt închise. Ordinul poartă Nr. 49733/1939.

Cu Nr. 54/255, Domnul Ministru al Cultelor a prelungit termenul de aplicare al deciziei 31999/939, până la 31 Martie 1940.

Rugăm stăruitor toate bisericile și Comunitățile care n'au trimis tablourile cerute de biroul Uniunii, să se grăbească să le trimită cât mai neîntârziat. E în interesul lucrului lui Dumnezeu și al libertății noastre de cult, ca toate, absolut toate bisericile și comunitățile baptiste să trimită tablourile cerute.